

Η μητρότητα ως διακονία τῆς γυναίκα (Άγιος Σωφρόνιος Σαχάρωφ του Έσσεξ)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 17 Ιουνίου, 2021

Ἡ θέση τῆς γυναίκα κατὰ τοὺς περασμένους αἰῶνες ἦταν ἐξαιρετικὰ δύσκολη, ἐνῶ ἀκόμη ὡς τὶς ἡμέρες μας δὲν ἔχει πλήρως τακτοποιηθεῖ. Σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδά της ζωῆς τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀποδεικνύεται ὑπερβολικὰ πολύπλοκο· καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς κρατικῆς νομοθεσίας, καὶ στὸ ἐπίπεδο τῆς δομῆς τῆς κοινωνίας, καὶ στὸ ἐπίπεδό της ἐκπαιδύσεως καὶ τῆς μορφώσεως, καὶ στὸ ἐπίπεδο τέλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Πολλὰ ἔχουν ἀλλάξει κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες· ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις ἡ γυναίκα ἀπέκτησε θέση ἀσύγκριτα καλύτερη ἀπὸ τὴν προηγούμενη, ἀλλὰ ὡστόσο δὲν ἔχει βρεῖ τὴ θέση της στὴν κοινωνία· δὲν ἔχει βρεθεῖ πραγματικὰ τὸ σωστὸ μέτρο γιὰ τὴν ἀξιολόγησή της.

Κατὰ τοὺς προηγούμενους αἰῶνες ὁ ἄνδρας ἦταν ὁ νομοθέτης, ὁ κύριος. Ἡ γυναίκα ὅμως συχνὰ ἦταν ὑπερβολικὰ ὑποβιβασμένη, καὶ κατὰ τὴν ἀναζήτηση ἀλήθειας καὶ δικαιοσύνης ὅλοι ὅσοι ἐπιθυμοῦσαν βελτίωση τῆς θέσεως τῆς γυναίκα εἶχαν τὴ σκέψη: νὰ τὴν ἐξισώσουν στὰ δικαιώματα μὲ τὸν ἄνδρα σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Ἡ ὁδὸς αὐτὴ ἔδωσε ὑπέροχους καρπούς. Πολλὰς γυναῖκες ἀπέκτησαν μεγάλη μόρφωση, κατέχουν ὑπεύθυνες θέσεις στὴν κρατικὴ μηχανή, ἄρχισαν νὰ διαδραματίζουν ἱστορικὸ ρόλο συμμετέχοντας στὶς ἐκλογὲς κυβερνήσεων. Στὴν οἰκογένεια ἐπίσης ἡ θέση τῆς γυναίκα ἀλλάξε πρὸς ὄφελός της.

Πραγματικά, ὅλα αὐτὰ ἔτσι εἶναι. Ἀλλὰ **μποροῦμε ἄραγε νὰ θεωρήσουμε λυμένα τὰ προβλήματα ὄχι μόνο τῆς ἐργασίας τῆς γυναίκα, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τῆς οἰκογενειακῆς θέσεώς της;** Ἡ πείρα τῆς ἱστορίας ἔδειξε ὅτι τὸ τεράστιο σῶμα τῆς

άνθρωπότητας αποτελείται από κύτταρα, και ένα τέτοιο κύτταρο είναι η οικογένεια. Στο μέτρο που τα κύτταρα είναι υγιή υγιαίνει και το σώμα.

Συνεπώς η υγεία στο τεράστιο σώμα της ανθρωπότητας εξαρτάται από την υγεία του κυττάρου του σώματος αυτού, της οικογένειας. Μπορούμε άραγε να θεωρήσουμε τη σύγχρονη θέση της ως εύτυχη; Λόγω του ότι η γυναίκα γίνεται οικονομικά έντελως ανεξάρτητη, εργαζόμενη όπως εργάζεται κάθε άνδρας, πλήθυναν οι διαλύσεις των οικογενειών, δηλαδή τα διαζύγια. Και στην περίπτωση που δεν υπάρχει διάλυση της οικογένειας, όταν αναγκάζεται να εργασθεί ή γυναίκα εκτός σπιτιού, πάλι υποφέρει η οικογένεια, εφόσον για τα παιδιά δεν υπάρχει στο σπίτι πλέον ουσιαστικά ούτε πατέρας ούτε μητέρα. Τα παιδιά μένουν αρκετή ώρα μόνα τους ή ανατρέφονται από συγγενικά ή ξένα χέρια ή ανατίθενται σε σχολεία για την ανατροφή τους. Βασικά όμως στεροούνται της μητρικής στοργής[1].

Αν η γυναίκα εργάζεται εξίσου με τον άνδρα, τότε πάλι καταργείται η δικαιοσύνη, επειδή η γυναίκα στην οικογένεια, παράλληλα με την εργασία, βαστάζει και άλλα βάρη, επιπρόσθετα καθήκοντα, επειδή ακριβώς αυτή είναι η μητέρα των παιδιών. Θα νόμιζε κάποιος ότι, επειδή η γυναίκα βαρύνεται από μεγαλύτερες ευθύνες και άσκει πολύπλοκοτερο ρόλο, σε αυτήν πρέπει να ανήκει το προνόμιο να «κατευθύνει» την οικογένεια. Ασφαλώς κάποιος πρέπει να κατευθύνει την οικογένεια, όπως και κάθε άλλο ανθρώπινο καθίδρυμα. Έτσι, σε πολλές οικογένειες ανακύπτει ή πάλη για έξουσία, που πολύ συχνά γίνεται καταστροφική για την οικογένεια. Συνεπώς, όπου και αν στρέψουμε την προσοχή μας, παντού βλέπουμε υπερβολικά πολύπλοκα προβλήματα, και δεν πλησιάσαμε ακόμη στην επίλυσή τους.

Έκανα τις λίγες αυτές παρατηρήσεις, για να δώ τα πράγματα έτσι όπως τα βλέπει ή πλειονότητα των ανθρώπων. Νομίζω όμως ότι εμείς ως χριστιανοί βλέπουμε ακόμη και εκείνα που οι άλλοι δεν προσέχουν. Θεωρούμε ότι το σπουδαιότερο θέμα γενικά για κάθε άνθρωπο είναι το ερώτημα: **Τί είναι ο άνθρωπος; Ποιός είναι ο προορισμός του; Γιατί και για ποιόν λόγο εμφανίστηκε στον κόσμο; Ποιός σκοπός υπάρχει μπροστά του; Ποιό είναι το νόημα της υπάρξεώς του; Αν δεν απαντήσουμε στα ερωτήματα αυτά, δεν θα μπορέσουμε ποτέ να λύσουμε τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε**· ούτε σε ένα επίπεδο. Είναι αδύνατον για παράδειγμα να επιτύχουμε αληθινά δίκαια δομή της κοινωνίας χωρίς τη γνώση αυτή. Δεν μπορούμε να λύσουμε το πρόβλημα της κρατικής οργανώσεως, αν δεν έχουμε απάντηση στο κύριο αυτό ερώτημα. Όλη η ιστορία της ανθρωπότητας γράφεται με άσκοπη περιδίηση, παράλογους πολέμους, άδικη καταπίεση του ισχυρού επάνω στον ασθενή, όπως βλέπουμε στον ζωϊκό κόσμο. Συνεπώς, τί είναι ο άνθρωπος; Την απάντηση στο ερώτημα αυτό την παίρνουμε από την Αγία Γραφή: *«Και έποίησεν ο Θεός τον άνθρωπο, κατ' εικόνα Θεού ... άρσεν και θήλυ έποίησεν αυτούς»* (Γέν. 1,27). Και λίγο πιό κάτω διαβάζουμε: *«Έπλασεν ο Θεός τον άνθρωπον, χούν από της γής, και ένεφύσησεν εις το πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής, και έγινετο ο*

ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν» (Γέν. 2,7).

Ἄν λοιπὸν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα ὡς ἐνιαία ἀνθρωπότητα, τότε εἶναι φυσικὸ ὅτι τὸ θέλημα τῆς σχέσεως μεταξύ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἦταν καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ζωτικὰ θέματα. Ἄν στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὰ **φυσικὰ χαρίσματα** τῆς γυναίκας καὶ τὰ συγκρίνουμε μὲ τὰ ἀντίστοιχά τους στὸν ἄνδρα, θὰ δοῦμε ἀπὸ τὴν μακρόχρονη πείρα ὅτι τὰ χαρίσματα αὐτὰ εἶναι ποικίλα· κάποτε συμπίπτουν, ἐνῶ κάποτε γίνονται συμπληρωματικὰ τὸ ἓνα τοῦ ἄλλου. Γνωρίζουμε ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή ὅτι στὴν Ἀνατολή, ὅπου γεννήθηκαν ὅλες οἱ μεγάλες θρησκείες, ἡ κυριότητα τοῦ ἀνδρα ἐπάνω στὴ γυναῖκα ἦταν ὑπερβολικὰ ἰσχυρή. Ἡ γυναῖκα στὴ συνείδηση τῆς Ἀνατολῆς ἦταν κατὰ κάποιον τρόπο κατώτερο ὄν. Ἀκόμη καὶ στὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε παρόμοια χωρία, ὅπως γιὰ παράδειγμα: «Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων» (Μάτθ. 14,21). Ἐλάμβαναν ὑπ' ὄψιν μόνο τοὺς ἄνδρες, ἐνῶ τὶς γυναῖκες οὔτε καν τὶς μετροῦσαν. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ βλέπουμε μόνο στὴν Ἀνατολή.

Ἐτυχε νὰ διαβάσω, ὅταν ἤμουν νέος, κάποιες στατιστικὲς ποὺ ἔκαναν μερικοὶ Γερμανοὶ μορφωμένοι ἄνθρωποι γιὰ τὸν ρόλο τοῦ ἀνδρα καὶ τὸν ρόλο τῆς γυναίκας στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ πολυμαθεῖς αὐτοὶ Γερμανοὶ παρουσίαζαν τὰ κατορθώματα τοῦ ἀνδρα ὡς ἄκρως σημαντικὰ (παρομοιάζοντάς τα ὡς ὄρη ὑψηλά), ἐνῶ ἀπὸ τὰ κατορθώματα τῆς γυναίκας σημείωναν μόνο μερικὰ ποὺ οὕτως ἢ ἄλλως γράφτηκαν στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ.

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ παρεξήγηση αὐτὴ ἐμφανίστηκε ὡς συνέπεια τῆς ἀπώλειας τῆς συνειδήσεως ἐκείνης, ποὺ περιέχεται στὴ Γραφή: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα Θεοῦ ... ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς» (Γέν. 1,27). Αὐτὸ τὸ ξεχνοῦν ὄχι μόνο οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες. Γιὰ νὰ διορθώσουμε λοιπὸν τὴ ζωὴ μας σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδά της, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, **ὀφείλουν οἱ γυναῖκες νὰ ἀνυψωθοῦν μὲ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ φανερώσουν στὸν κόσμον τὴν ἀθθεντικὴ ἀξία τους, τὸν ὑψηλὸ ρόλο τους**. Γιὰ τὴν χριστιανικὴ Ἐκκλησία τὸ θέμα τοῦ ρόλου τῆς γυναίκας γίνεται κάθε χρόνο διαρκῶς ὀξύτερο.

Βλέπουμε ὅτι στὶς χῶρες ὅπου ὁ ἄθεος κομμουνισμὸς διεξάγει ἀνοικτὴ πάλι ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἐφαρμογὴ κάθε εἴδους ἐκβιασμῶν, διασώζει τὴν Ἐκκλησία ἡ ἀνδρεία τῶν γυναικῶν, ἡ αὐτοθυσία τους, ἡ ἐτοιμότητά τους γιὰ κάθε εἴδους παθήματα. Παντοῦ παρατηροῦμε ὅτι οἱ γυναῖκες στὶς Ἐκκλησίες ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερο ποσοστό. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι στὶς Ἐκκλησίες κατὰ τὶς ἀκολουθίες οἱ γυναῖκες συνιστοῦν τὴν πλειονότητα, κάποτε τὰ τρία τέταρτα, κάποτε ὅμως καὶ περισσότερο. Ἄν τώρα ὅλες οἱ γυναῖκες ἀποχωροῦσαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, τότε αὐτὴ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρχει, γιατί οἱ ἄνδρες ποὺ ἐκπληρώνουν ὑψηλὴ ποιμαντικὴ διακονία, κατέχοντας ὑψηλὲς ἱεραρχικὲς θέσεις, θὰ ἔμεναν ὀλιγάριθμοι καί, μὲ ἀπλὰ

λόγια, θὰ ἦταν γι' αὐτοὺς ἀπὸ ὑλικῆς πλευρᾶς ἀδύνατον νὰ διατηρήσουν τὴν Ἐκκλησία.

Συνεπῶς ὁ ρόλος τῆς γυναίκας στὴν Ἐκκλησία εἶναι μεγάλος, καὶ ὅλοι μας πρέπει νὰ σκεφτοῦμε τὸ φαινόμενο αὐτό. Στὴ χριστιανικὴ μας διδασκαλία γιὰ τὸν ἄνθρωπο, **μιλώντας θεολογικά, ἡ γυναίκα παρουσιάζεται στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέτρο ὡς ἄνθρωπος, ὅπως καὶ ὁ ἄνδρας**. Οἱ δυνατότητες τῆς διακονίας της μέσα στὴν ἱστορία εἶναι ἀπεριόριστες. Τὸ γεγονός ὅτι ὁ Θεὸς Λόγος σαρκώθηκε ἀπὸ Γυναίκα καταδεικνύει ὅτι ἡ γυναίκα δὲν εἶναι καθόλου μειωμένη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ ὅμως θέλω νὰ ἐκφράσω τὸ βασικότερο νόημα τῆς ὁμιλίας μου. Ὅλα, ὅσα εἶπα μέχρι τῆ στιγμῆ αὐτῆ, ἦταν μόνο εἰσαγωγικά, γιὰ νὰ σταθοῦμε ὅλοι σὲ σαφῆ πορεία σκέψεως. Ἄν μιᾶμε γιὰ τὴ μεγάλη σπουδαιότητα τῆς γυναίκας, τότε καὶ οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες ὀφείλουν νὰ δικαιώσουν τὴ σπουδαιότητά τους αὐτῆ· νὰ δικαιώσουν τὸν ἑαυτό τους σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδά τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητας. Τὸ οὐσιωδέστερο ὅμως γι' αὐτὲς ἔργο, **τὸ σπουδαιότερο λειτούργημά τους, εἶναι ἡ Μητρότητα**: «*Καὶ ἐκάλεσεν Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ζωή, ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων*» (Γέν. 3,20). Γιὰ νὰ ἀνυψώσουν τὴν ἀνθρωπότητα οἱ γυναῖκες, πρέπει νὰ φέρνουν στὸν κόσμον παιδιὰ μὲ τὸν τρόπο ποὺ μᾶς διδάσκει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουν ὅμως **δύο εἶδη γεννήσεως· τὸ ἓνα κατὰ σάρκα, τὸ ἄλλο κατὰ πνεῦμα**. Ὁ Χριστὸς εἶπε στὸν Νικόδημο: «*Τὸ γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς σὰρξ ἐστὶ, καὶ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος πνεῦμα ἐστὶ. Μὴ θαυμάσης ὅτι εἶπον σοί, δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν*» (Ἰωάν. 3,6-7).

Ἐπειδὴ οἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας ἔχασαν τὴν ὑψηλὴ αὐτῆ συνείδηση, ἄρχισαν νὰ γεννοῦν προπαντὸς κατὰ σάρκα. Τὰ παιδιὰ μας ἔγιναν ἀνίκανα γιὰ τὴν πίστη. Συχνὰ ἀδυνατοῦν νὰ πιστέψουν ὅτι εἶναι εἰκόνα τοῦ Αἰωνίου Θεοῦ. Ἡ μεγαλύτερη ἀμαρτία στὶς ἡμέρες μας ἔγκειται στὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι βυθίστηκαν στὴν ἀπόγνωση καὶ δὲν πιστεύουν πιά στὴν Ἀνάσταση. Ὁ θάνατος τοῦ ἀνθρώπου ἐκλαμβάνεται ἀπὸ αὐτοὺς ὡς τελειωτικὸς θάνατος, ὡς ἐκμηδένιση, ἐνῶ πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς **στιγμὴ ἀλλαγῆς τῆς μορφῆς τῆς υπάρξεώς μας· ὡς ἡμέρα γεννήσεώς μας στὴν ἀνώτερη ζωὴ**, σὲ ὀλόκληρο πλέον τὸ πλήρωμα τῆς ζωῆς ποὺ ἀνήκει στὸν Θεό. Ἀλήθεια, τὸ Εὐαγγέλιο λέει: «*Ὁ πιστεύων εἰς τὸν Υἱὸν ἔχει ζωὴν αἰώνιον· ὁ δὲ ἀπειθῶν τῷ Υἱῷ οὐκ ὄψεται ζωὴν*» (Ἰωάν. 3,36). «*Ἄμην ἄμην λέγω ὑμῖν ὅτι ... ὁ πιστεύων τῷ Πέμπσαντί Με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν*» (Ἰωάν. 5,24). «*Ἄμην ἄμην λέγω ὑμῖν, ἐὰν τις τὸν λόγον τὸν Ἐμὸν τηρήσῃ, θάνατον οὐ μὴ θεωρήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα*» (Ἰωάν. 8,51). Παρόμοιες λοιπὸν ἐκφράσεις μποροῦμε νὰ ἀναφέρουμε πολλές.

Συχνὰ ἀκούω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους: Πῶς ἢ γιατί συμβαίνουν ὅλα αὐτά; **Γιατί ἡ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων ἔχασε τὴν ἱκανότητα νὰ πιστεύει**; Δὲν εἶναι ἄραγε ἡ νέα ἀπιστία συνέπεια τῆς εὐρύτερης μορφώσεως, ὅταν αὐτὸ πού λέει ἡ

Γραφή γίνεται μύθος, άπραγματοποίητο όνειρο;

Ἡ Πίστη, ἡ ἰκανότητα γιὰ τὴν πίστη, δὲν ἐξαρτᾶται πρωτίστως ἀπὸ τὸν βαθμὸ μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Πράγματι παρατηροῦμε ὅτι στὴν ἐποχὴ μας, κατὰ τὴν ὁποία διαδίδεται ἡ μόρφωση, ἡ πίστη ἐλαττώνεται, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε οὐσιαστικᾶ νὰ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο· ὅσο δηλαδὴ πλατύτερες γίνονται οἱ γνώσεις τοῦ ἀνθρώπου, τόσο περισσότερες ἀφορμὲς ἔχει γιὰ νὰ ἀναγνωρίζει τὴ μεγάλη σοφία τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Σὲ τί λοιπὸν συνίσταται ἡ ρίζα τῆς ἀπιστίας;

Πρὶν ἀπ' ὅλα ὀφείλουμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι πρωτίστως **ἔργο τῶν γονέων, τῶν πατέρων καὶ τῶν μητέρων**. Ἄν οἱ γονεῖς φέρονται πρὸς τὴν πράξη τῆς γεννήσεως τοῦ νέου ἀνθρώπου μὲ σοβαρότητα, μὲ τὴ συνείδηση ὅτι τὸ γεννώμενο βρέφος μπορεῖ νὰ εἶναι ἀληθινὰ «*υἱὸς ἀνθρώπου*» κατ' εἰκόνα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ, τότε προετοιμάζονται γιὰ τὴν πράξη αὐτὴ ὅχι ὅπως συνήθως γίνεται αὐτό. Νὰ ἔνα ὑπέροχο παράδειγμα· ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ προσεύχονταν γιὰ πολὺ καιρὸ νὰ τοὺς χαρισθεῖ τέκνο ... Καὶ τί συνέβη λοιπόν; «*Ἦφθη δὲ αὐτῷ (τῷ Ζαχαρίᾳ) ἄγγελος Κυρίου ἐστῶς ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος. Καὶ ἐταράχθη Ζαχαρίας ἰδὼν, καὶ φόβος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ ἄγγελος· μὴ φοβοῦ, Ζαχαρία· διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, καὶ ἡ γυνὴ σου Ἐλισάβετ γεννήσει υἱὸν σοί, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην· καὶ ἔσται χαρὰ σοὶ καὶ ἀγαλλίασις, καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται. Ἔσται γὰρ μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ... καὶ Πνεύματος Ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πολλοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν*» (Λούκ. 1,11-16).

Βλέπουμε μάλιστα στὴ συνέχεια ὅτι ὁ Ἰωάννης, εὐρισκόμενος ἀκόμη στὴν κοιλία τῆς μητέρας του, ἀναγνώρισε τὴν ἐπίσκεψη τῆς μητέρας τοῦ Χριστοῦ, σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἡ χαρὰ του μεταδόθηκε στὴ μητέρα του. Τότε ἐκείνη γέμισε μὲ προφητικὸ Πνεῦμα (βλ. Λούκ. 1,40-41). Ἄλλο παράδειγμα εἶναι ἡ προφήτιδα Ἄννα (βλ. Λούκ. 2,36).

Ἔτσι καὶ τώρα· ἂν οἱ πατέρες καὶ οἱ μητέρες θὰ γεννοῦν παιδιὰ **συναισθανόμενοι τὴν ἄκρα σπουδαιότητα τοῦ ἔργου αὐτοῦ**, τότε τὰ παιδιά τους θὰ γεμίζουν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο, ἤδη ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας· καὶ ἡ πίστη στὸν Θεό, τὸν Δημιουργὸ τῶν ἀπάντων, ὡς πρὸς τὸν Πατέρα τους, θὰ γίνε γι' αὐτὰ φυσικὴ, καὶ καμία ἐπιστήμη δὲν θὰ μπορέσει νὰ κλονίσει τὴν πίστη αὐτὴ, γιὰτί «*τὸ γεννώμενον ἐκ Πνεύματος πνεῦμα ἐστίν*». Ἡ ὕπαρξη λοιπὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐγγύτητά Του σὲ μας εἶναι γιὰ μία τέτοια ψυχὴ ὀφθαλμοφανὲς γεγονός. Καὶ ἡ ἀπιστία τῶν πολυμαθῶν ἢ τῶν ἀμαθῶν στὰ μάτια τῶν τέκνων αὐτῶν τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι ἀπλῶς ἀπόδειξη ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν γεννήθηκαν ἀκόμη Ἄνωθεν, καὶ ἀκριβῶς ἐξαιτίας τοῦ γεγονότος αὐτοῦ δὲν πιστεύουν στὸν Θεό, διότι εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου σάρκα, γεννημένοι ἀπὸ σάρκα.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ ἀποτελεῖ πραγματικὸ πρόβλημα γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τὸν προορισμό της, εἶναι τὸ πῶς νὰ πείσει τοὺς ἀνθρώπους ὅτι εἶναι ἀληθινὰ τέκνα καὶ θυγατέρες τοῦ αἰωνίου Πατρός· πῶς νὰ δείξει στὸν κόσμο τὴ δυνατότητα μίας ἄλλης ζωῆς, ὁμοίας πρὸς τὴ ζωὴ τοῦ Ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, ἢ τὴ ζωὴ τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀγίων. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ φέρει στὸν κόσμο ὄχι μόνο τὴν πίστη στὴν ἀνάσταση, ἀλλὰ καὶ τὴ **βεβαιότητα** γι' αὐτήν. Τότε περιτεύει ἢ ἀπαίτηση γιὰ ὁποιοσδήποτε ἄλλες ἠθικιστικὲς διδασκαλίες.

Παραπομπή

[1] Βέβαια, αὐτὸ δὲν ἰσχύει ἀπόλυτα, διότι πολλὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ σχέση τῶν γονέων μεταξύ τους, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴ σχέση ποῦ ἔχουν μὲ τὰ παιδιά ὅταν ἐπιστρέφουν στὸ σπίτι μετὰ τὴν ἐργασία, ἀπὸ τὴ συμπαράσταση-βοήθεια τοῦ συζύγου στὶς ἐνδοοικογενειακὲς ἀπαιτήσεις, ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ συγγενικῶν προσώπων ποῦ εἶναι σὲ θέση καὶ μὲ ἀγάπη διατίθενται νὰ βοηθήσουν κλπ. Καὶ φυσικά, δὲν μιλάμε γιὰ τὴν περίπτωση ποῦ ὑπάρχει ἐπιτακτικὴ ἢ ἀνάγκη νὰ ἐργαστεῖ ἢ μητέρα.

("Τὸ Μυστήριον τῆς χριστιανικῆς ζωῆς", Ἰ. Μ. Τιμίου Προδρόμου Ἑσσεξ)

(Πηγὴ ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr)